

คำนำนักเขียน

ผีที่หลายๆคนก็ยังคงมีความคิดตรงกันว่า ต้องน่ากลัว ต้องคอยทำร้ายผู้อื่น และนั่นก็อาจจะมีส่วนของความเป็นจริง ถ้าคนๆนั้นจะเคยก่อกรรมไว้กับผีขณะที่ยังเป็นคนอยู่ จึงยังคงเก็บความแค้นไว้รอที่จะแก้แค้น จนสิ้นชีวิตไปแล้วจึงได้โอกาสแก้แค้น และก็เป็นการแก้แค้นที่สนุกอีกด้วย เพราะเพียงจะแค่ออกมายื่นให้เห็น ทำตาถลนออกมานอกเป้า เพียงเท่านั้นคนๆนั้นก็วิ่งหนีไปเสียจนไม่อยากจะคิดถึงชีวิตแล้วว่า จะรอดหรือไม่รอด บางทีเจอผีหน่อยๆ ผีมาแจ้งข่าวดีทำให้รู้ตัวก่อนรวยก็ยังมี บางทีผีมาเกิดใหม่และพร้อมที่จะแก้แค้นก็ยังมี ฉะนั้นในหนังสือเล่มนี้จึงครบครันในเรื่องผีๆให้ท่านผู้อ่านได้เลือกสรรหาความตื่นเต้นกัน ในหนังสือเล่มนี้กันแล้ว

อ่านหนังสือผีเล่มนี้แล้วก็ขอให้

นอนหลับอย่างสบายนะคะ

จากใจวิรัชญา

พ่อจ๋ามารับหนูไปด้วย

หลังจากที่เทียนได้หย่าขาดกับเนตร โดยเด็ดขาดไปแล้ว เทียนก็ได้หอบหิ้วเอาหัวใจอันบอบช้ำของเขากลับมายังลำปาง บ้านเกิดเมืองนอนของเขาด้วย แต่ก็ต้องจำเป็นทิ้งเด็กหญิงขวัญไว้กับเนตรผู้เป็นแม่ตามที่ศาลได้ตัดสิน เมื่อเนตรต้องการที่จะเป็นฝ่ายขอเลี้ยงดูลูกด้วยตัวเอง เพราะกลัวว่าเทียนที่หย่าขาดกันไปแล้วจะไม่พร้อมเลี้ยงลูกเมื่อต้องมีภรรยาใหม่ เทียนจึงจำเป็นที่ต้องทิ้งลูกไว้กับเนตร ฉะนั้นเทียนจึงต้องจากมาโดยที่มีเสื้อผ้ามาเพียงกระเป๋าใบเดียว ส่วนบ้าน และทรัพย์สินอื่นๆ เทียนยกให้แก่เนตรและลูกจนหมด ตามข้อตกลงกันนั้นเทียนก็จะต้องส่งเสียเงินเป็นค่าเลี้ยงดูเด็กหญิงขวัญเป็นเงินจำนวนห้าพันบาทในทุกๆ เดือน เทียนเองก็เต็มใจที่จะมอบให้แก่ลูก

เทียนกลับมาอยู่ที่ลำปางได้แปดปีแล้ว และได้แต่งงานใหม่แล้วกับหญิงสาวที่ดีพร้อม คือครูสายใจ ถึงสายใจจะเป็นครูบ้านนอกแต่เธอก็แสนดี สายใจกับเทียนไม่มีลูกด้วยกัน สายใจจึงอยากจะให้เทียนไปรับขวัญมาอยู่ด้วย เทียนเองก็พยายามเขียนจดหมายบ้าง โทรศัพท์ไปหาเนตรบ้างเพื่อวิงวอน

ขอขวัญมาอยู่ด้วย แต่ทุกครั้งก็จะได้รับการปฏิเสธต่อเนตรใน
ทุกๆครั้ง จนเทียนและสายใจเริ่มท้อใจ

“สายใจไม่อยากจะมิลูกแล้วละค่ะพี่เทียน”

สายใจพูดเสียงเศร้าๆ ดวงตาก็ยังพลอยหม่นเศร้าตามไป
ด้วย

“อ้าวทำไมละจ๊ะสายใจ” เทียนถามเสียงอ่อนเศร้า

“เพราะสายใจคงจะไม่มีบุญที่จะมิลูกสิคะ ลูกตัวเองก็มี
ไม่ได้ พยายามที่จะขอหนูขวัญจากพี่เนตร พี่เนตรก็ไม่ยอมยก
ให้”

“โถ สายใจ”

เทียนได้แต่ถอนใจอย่างเศร้าๆ นี่ก็หลายปีแล้วที่เขากับ
เนตรไม่ได้พบหน้ากันเลย มีเพียงจดหมายกับโทรศัพท์ที่ขอลูกคืน
ป่านนี้ขวัญก็คงจะโตเป็นสาวแล้ว เทียนเคยขออนุญาตต่อเนตร
ที่จะไปเยี่ยมขวัญบ้าง แต่เนตรก็ไม่อนุญาต สิทธิของเทียนมี
เพียงอย่างเดียวก็คือ ส่งเสียเงินแต่ละเดือนเพื่อเป็นการเลี้ยงดูขวัญ

และนี่ก็คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำเมื่อสายใจและ
เทียนนึกอยากจะมีลูกกันขึ้นมา บ่อยครั้งเข้าทั้งสองคนก็พากัน
ทำใจ พยายามที่จะไม่คิดถึงเรื่องที่ต้องการจะมีลูก

คำคืนหนึ่งฝนกำลังตกลงมาอย่างหนัก สายใจรีบเดินไป
ปิดหน้าต่างบ้าน พลันสายตาของสายใจก็มองไปพบกับร่างของ
เด็กสาวคนหนึ่งที่ยืนเปียกปอนอยู่กับน้ำฝน สายใจนึกสงสารก็
เลยรีบก้าวลงจากบ้านเดินตรงไปหาเด็กสาวคนนั้น

“หนูจะ หนูจะไปไหนหรือจะ ถึงได้มายืนตัวเปียกฝน
อยู่อย่างนี้”

“น้ำจ๋า หนูชื่อขวัญจะ หนูเป็นลูกพ่อเทียน” เด็กสาว
บอกเสียงเอือกเหิน สายใจจึงยิ้ม เพราะมั่นใจว่าเด็กสาวที่ชื่อ
ขวัญจะต้องเป็นลูกสาวคนเดียวของเทียนจริง คงจะไม่มีใครนึก
สนุกมากล้าล้อเล่นแบบนี้แน่ และอีกอย่างผู้คนส่วนใหญ่ก็ไม่มี
ใครรู้อีกด้วยว่า ลูกสาวของเทียนกับเนตรชื่อขวัญ

“หนูชื่อขวัญเป็นลูกพ่อเทียนจริงๆหรือจะ” สายใจพูด
พลางก็ถอดร่างเด็กสาวนั้นไว้แนบกับบอก แต่ก็รู้สึกแปลกๆ ตัว
เด็กสาวเย็นยะเยือกเหมือนกับไม่ได้ถอดคนแต่ถอดก้อนน้ำแข็ง
เสียอีกนั่น ครั้นเมื่อจะคิดขึ้นมาได้ว่า เด็กสาวตัวเปียกฝนก็ต้อง
เย็นอย่างนี้เป็นธรรมดา

“พ่อเทียนอยู่ไหนจะน้ำ” เด็กสาวถามเสียงเอือกเหิน

“ยังไม่กลับมาเลยจ๊ะ ไปทำธุระที่ตัวเมือง ขวัญเข้าบ้าน
ก่อนเถอะนะจ๊ะ ประเดี้ยวน้ำ
เอื่อเรียกแม่จะดีกว่านะจ๊ะ ประเดี้ยวแม่จะพาหนูเข้าบ้าน แล้ว
หาผ้าให้หนูเปลี่ยนก่อนที่พ่อจะกลับมา พ่อเทียนกลับมาเจอหน้า
หนูก็คงจะดีใจมากเชียว”

สายใจบอกพลางก็ประครองร่างเด็กสาวให้เข้ามาในบ้าน
ยังไม่ทันที่จะก้าวเข้าประตูบ้าน เด็กสาวก็ต้องมีอันสะดุ้งและ
หยุดชะงักฝีเท้าอยู่กับที่ สายใจก็มองไปที่ศาลพระภูมิหน้าบ้าน

“ทำไมไม่เข้าบ้านละจ๊ะขวัญ” สายใจถาม

“แม่สายใจจ๋า ช่วยไปบอกกับท่านพระภูมิด้วยสิจ๊ะ ว่า
ขอให้หนูเข้าไปอยู่ในบ้านด้วยสักคน หนูเป็นลูกของพ่อเทียน
บอกท่านด้วยนะจ๊ะ”

สายใจตกใจที่เด็กสาวรู้จักชื่อทั้งที่ยังไม่ทันจะบอก แต่ที่
ต้องตกใจมากยิ่งขึ้นก็นั่นก็คือ ทำไมจะต้องให้ไปบอกกับพระภูมิ
เจ้าที่ด้วย ทำเหมือนกับว่าจะเป็นพวกวิญญาณที่จะขออนุญาตเจ้า
ที่เจ้าทางเสียอย่างนั้น

“แม่จ๋า ไปขออนุญาตท่านพระภูมิสิจ๊ะ หนูก็จะไป
ไหนมาไหนต้องกราบไหว้เจ้าที่ก่อนจ๊ะ แต่บังเอิญหนูตัวเปียก

หนูกลัวท่านเจ้าที่จะโกรธตัวเปียกแล้วไปให้ท่านเหมือนไม้ทับ
ถือท่าน”

เด็กสาวพูดเหมือนอ่านใจของสายใจออก สายใจจึงเดินไปขอ
กับพระภูมิที่จะให้เด็กสาวเข้าไปในบ้านได้

เมื่อเข้ามาภายในบ้านแล้ว สายใจจึงให้เด็กสาวขวัญไป
อาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียใหม่เพื่อรอเทียนกลับมา

เทียนกลับมาจากทำธุระก็เกือบจะเที่ยงคืนเข้าไปแล้ว
เขาขับรถไปจอดเก็บไว้ที่โรงรถแล้วก้าวเข้าบ้าน วันนี้บรรยากาศ
ของบ้านดูแปลกๆ บรรดาสุนัขที่เลี้ยงไว้ในบ้านต่างพากันเห่า
หอนอย่างไม่นึกเกรงใจใครเลย ซ้ำลมก็พัดกรรโชกมาอย่าง
แรงๆ และได้พัดพาเอากลิ่นเหม็นเน่าโชยเข้าจมูกของเทียนอีก
ด้วย ยิ่งก้าวเข้ามาในบ้าน กลิ่นเน่าเหม็นก็ดูจะรุนแรงมาก
ยิ่งขึ้นเหมือนกับว่าต้นกลิ่นที่เหม็นเน่ามันอยู่ในบ้านของเทียน
นี่เอง ซ้ำก็ยังจะมีกลิ่นรูปแบกโชยเข้าจมูกเทียนอีกให้ต้องเกิด
อาการจามขึ้นมา

และด้วยเสียงจามของเทียนนี่เองที่ทำให้สายใจรู้ว่าเขา
กลับมาแล้ว สายใจจึงรีบลุกจากเตียงนอนและก้าวไปหาเทียน
เพื่อแจ้งข่าวดีกับเขา

เทียนดีใจมากเมื่อรู้ว่าขณะนี้ที่บ้านหลังนี้ได้มีลูกสาวคนเดียวของเขามาอยู่ร่วมชายคาเดียวกับเขาแล้ว เทียนจึงรีบเดินไปหาขวัญยังห้องนอนที่สายใจจัดไว้ให้นอน

พอประตูห้องถูกเปิดออก ไฟฟ้าก็สว่างขึ้น เทียนได้เห็นใบหน้าของลูกสาวอย่างชัดๆเขาถึงกับปล่อยน้ำตาให้ไหลรินออกมาอบใบหน้า เพราะหน้าตาและตามเนื้อตัวของลูกสาวบอบช้ำเหมือนกับจะถูกทำร้ายมา เทียนผวาเข้าสวมกอดลูกสาวไว้นั่น ปากสั่นระริกด้วยความสงสารที่มีต่อลูกสาว

“ขวัญ ทำไมหน้าตาเนื้อตัวของลูกถึงเป็นแบบนี้ แม่เขาเลี้ยงดูขวัญอย่างไร” เทียนถามเสียงสั่นๆ

“แม่เขาไม่รักขวัญเลยจะพ่อ พ่อพ่อกามาแม่ก็มีสามีใหม่ ปล่อยทิ้งให้ขวัญต้องอยู่คนเดียว กินอยู่อย่างอดๆอยากๆ บางวันก็มีกิน บางวันก็ต้องอด” ขวัญบอกพ่อเสียงเชือกเย็น

“ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ พ่อส่งเงินให้ขวัญทุกๆเดือน แม่ขวัญเอาเงินของพ่อที่ส่งให้ขวัญไปทำอะไรจนหมด”

เทียนโกรธจัด ตะโกนร้องอย่างเจ็บช้ำน้ำใจ จนสายใจต้องเดินเข้ามาจับบ่าเขาไว้แล้วบิ๊บบแผ่วเบา

“อย่าคิดมากไปเลยคะพี่เทียน พຼຽงนี้เราไปกรุงเทพด้วยกัน ไปพุดกับพี่เนตรให้รู้เรื่องกันไปเลย บอกกับเขาด้วยว่า เขาหมดสิทธิ์ที่จะเลี้ยงดูขวัญอีกต่อไปแล้ว เมื่อจะเลี้ยงขวัญลักษณะนี้”

“ตกลงสายใจ พຼຽงนี้เราจะเข้ากรุงเทพด้วยกัน” เทียนหันมาพุดกับสายใจด้วยเสียงที่หนักแน่น แล้วเทียนจึงหันมาพุดกับขวัญว่า” ขวัญนอนพักผ่อนก่อนนะลูก เข้าพ่อจะพาลูกไปพบแม่ บอกกับแม่เขาไปด้วยนะลูก ว่าลูกต้องการที่จะอยู่กับพ่อ”

“จะพ่อ ขวัญอยากอยู่กับพ่อ ขวัญจึงมาหาพ่อ อยากจะให้พ่อรับขวัญมาอยู่ด้วย”

ขวัญพุดเสียงอ่อนเศร้าแต่ก็ยังคงความเยือกเย็นไว้ดุจเดิม
เช้าตรู่ของวันใหม่ เสียงของสายใจเอะอะดังลั่นจนเทียนที่นอนอยู่ในห้องต้องตกใจตื่น และวิ่งถลาตามเสียงร้องของสายใจมายังห้องนอนของขวัญ

“เกิดอะไรขึ้นหรือสายใจ” เทียนถามขวัญเสียงหลง

“ขวัญลึคะพี่เทียน ไม่รู้ว่าหนูขวัญหายไปไหน สายใจหาจนทั่วบ้านแล้วก็ไม่พบ”